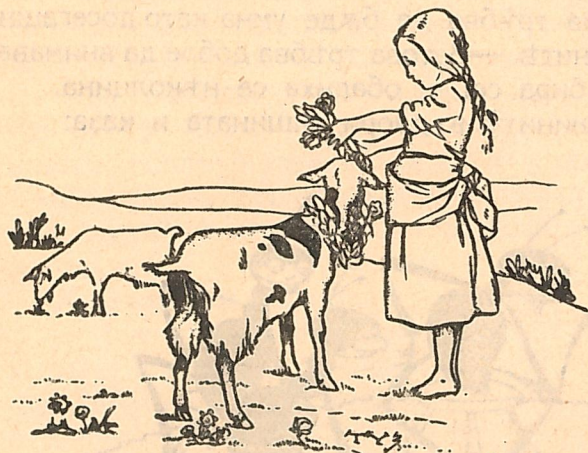

МАЛКАТА КОЗАРКА

Бистра бѣше козарка въ планината. Рано въ зори подкарваше отъ село козичкитѣ си нагоре къмъ синитѣ камъни.

Цѣлъ день тичаше по тѣхъ и все пѣеше.

А когато слънцето се търкулне, ей тамъ, задъ онзи върхъ и мръкне, тя подкарва отново стадото си къмъ село.

И звънциѣ на козичкитѣ пѣеха...

Така живѣеше нѣкога въ планината малката козарка съ свилениѣ коси и синитѣ очички.

Бѣше много добра и винаги засмѣна.

Всички я обичаха.

Поточето въ гората пѣеше цѣлъ день на Бистра своята радостна пѣсень.

Гората ѝ разказваше приказката за зеления горски царь.

А птицитѣ и цвѣтята бѣха нейнитѣ най-добри приятели и съ тѣхъ се разговаряше по цѣли часове.

Една вечеръ стадото се върна само и подплашено въ село.

Нѣмаше я малката козарка. Нѣмаше и една козичка.

Кждѣ бѣха останали тѣ?

Цѣло село тръгна да търси Бистра и козичката изъ планината.

Търсѣха цѣла нощъ и едва на другия день намѣриха Бистра мъртва подъ синитѣ камъни. Близо до нея стоеше натжжена козичката да я пази.

Горкото малко момиче съ свилениѣ коси и сини очички бѣ паднало отъ горе, отъ синитѣ камъни. Подхлъзнало се.

Мжка кжсаше сърцата на беднитѣ родители.

Всички плакаха.

Тамъ на сжщото мѣсто погребяха малката козарка.

Разказватъ селяни, че отъ тогава гората все плачела и не разказва вече за зеления горски царь, а за Бистра — малката козарка съ свилениѣ коси. Птицитѣ избѣгаха на далече.

И малкото поточе пресъхна.

Александъръ Карпаровъ